

Roger Taylor

Al jaren staat hij op ons verlanglijstje, en nooit kwamen we in de gelegenheid. Roger Taylor is zo'n drummer die door de megabekendheid van zijn band altijd nagenoeg onbenaderbaar is gebleven. Ook nu Queen officieel niet meer bestaat, blijft het moeilijk, en een lastige bijkomstigheid is dat Taylor in principe geen interviews doet. Onze onvermoeibare reporter Jean-Paul Heck verzekerde ons dat hij wel iemand kende die misschien wat deuren kon openen en ging vol goede moed op pad. Hier volgt zijn verslag.

door Jean-Paul Heck

Een beukende snare; de hi-hat die altijd *sneaky* volgt na zo'n dreunende klap; de uit duizenden herkenbare marching roffel; de niet eens op een drumstel ingespeeld *boem boem tsja* in *We will rock you*; en hits zoals *Radio ga ga* en *A kind of magic*, die Taylor hoogst persoonlijk schreef. Het lijkt allemaal heel ver weg als je met een taxi het koninklijke landgoed van Roger Taylor oprijdt. Zomaar zestig kilometer ten zuiden van Londen weggestopt in het heuvelachtige landschap van Surrey. Roger 'Meddows' Taylor werd deze zomer vijftig. En er is veel veranderd sinds hij in 1970 als student tandheelkunde en biologie vrij onbevengd achter een krakemikkig drumstelletje plaatsnam voor de eerste repetitie met een bandje met ene Frederick Bulsara. Frederick werd Freddy, Bulsara werd Mercury. De bandnaam: Queen.

Bijna dertig jaar later is Queen op papier niet meer, alle verhalen over een megareunie met George Michael als vervanger van Mercury ten spijt. Maar de indrukwekkende memoires zijn daar. Queen zou na 1970 uitgroeien tot een ware superband. Alleen The Beatles en de Stones kunnen vergelijkbare verkoopcijfers op tafel leggen. Taylor is dan ook een vermogend man die zich een wagenpark, een paardenfokkerij en een tot high tech-studio omgebouwde middeleeuwse molen kan permitteren. Vanaf een heuvel kijkt zijn kolossaal optrekkje uit over de heuvelachtige omgeving, volgebouwd met monumentale landhuizen.

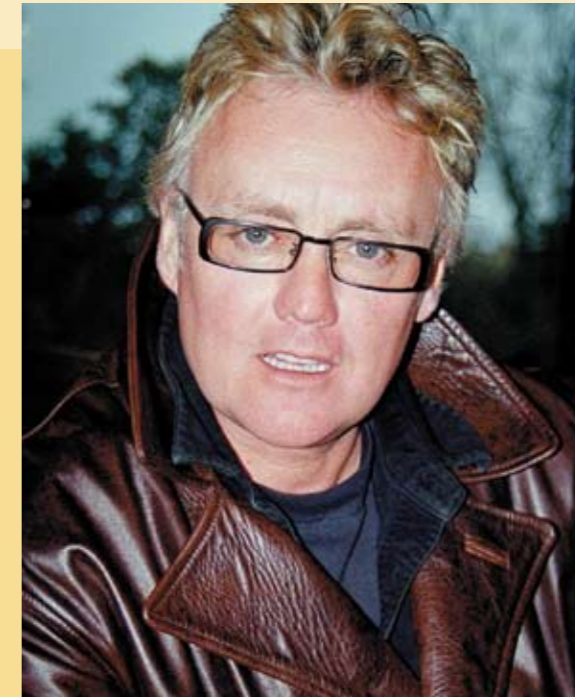
Taylor doet in principe geen interviews. Dat deed hij ook al niet voor zijn begin dit jaar verschenen soloalbum *Electric fire*. Alleen over drummen wil hij nog wel een boom opzetten. Niet dat hij dat nog zoveel doet. Tijdens de laatste tournee met zijn bandproject The Cross liet hij al het drumwerk over aan Joshua McCraw. Maar dat doet niets af aan het beeld dat Taylor op het netvlies van een paar generaties achterliet. De vier legendarische Queen-koppen met de drummer als de blonde, zelfs wat punky rock 'n' roller.

In de jaren zeventig en tachtig week Taylor zelden van de zijde van *party animal* Mercury, terwijl gitarist Brian May en bassist John Deacon zich meestal koesthielden. Gaandeweg de jaren tachtig ontwikkelde Taylor zich tot het moderne geweten van de band. Hij ging met het album *Fun in space* als eerste op solopad en sneed daarin, geheel tegen Queen-logica in, zaken aan die verder gingen dan de bekende 'good times rock 'n' roll'.

Als drummer volgde hij altijd naadloos de ingevingen van Mercury en May. Of het nou bombastische Wagner-rock, een vaudeville-uitspatting, een Charleston-huppel, een hiphop-beat (*Another one bites the dust*) of gewoon rechttoe rechtaan was, Taylor's magistrale drumgeluid bleef toch wel overeind. Met dank aan de grote Ludwig-kits die hij tot op de dag van vandaag nog regelmatig gebruikt.

Overigens is Taylor niet present op het afgesproken tijdstip. Wel zit in de 'woonkamer' van de studio Bob Geldof naar het BBC-journaal te kijken. Nee, van Slagwerkkraant heeft hij nog nooit gehoord maar dat Roger nog steeds een 'damn good drummer' is, bevestigt hij maar al te graag: 'Op Live Aid klonken zijn drums vijf keer zo hard als alle andere drummers. Slimme gozer hoor. Hij had in het Wembley-stadion snel zijn eigen geluidsmen naar de mixtafel gestuurd.' Geldof werkt in de studio van Taylor aan een soloalbum. 'Nee, Roger doet zelf niet mee, die houdt zich vooral bezig met zeilen, skiën en paardenfokken.'

Taylor maakt alleen nog soloalbums als hij daar zin in heeft. De twee laatste, *Happiness* en *Electric fire*, kunnen echter niet tippen aan zijn tweede en beste soloalbum *Strange frontiers*, maar echt druk kan hij zich daar niet om maken. Leuk vindt hij wel dat jonge drummers zoals Dave Grohl en Taylor Hawkins van de Foo Fighters hem als voorbeeld noemen.

Jean-Paul Heck

‘Daarom heb ik ook nooit drumclinics gedaan. Stel je voor dat er drummers in het publiek staan die gewoon een stukkie beter zijn. Ha, dat zou wat zijn.’

Als Taylor eindelijk uit de lokale pub gevist is, komt hij getooid met leren cowboyhoed en lange leren jas de studio in. Het haar is als vanouds warzig, de ouder makende baard is verdwenen en een rij hagelwitte tanden bevestigt zijn aspiraties als tandarts. Praten over drummen wil hij wel, en over zijn rol tussen andere Engelse giganten zoals John Bonham, Ian Paice, Nick Mason, Charlie Watts en Keith Moon. Al blijkt de toch al vrij verlegen drummer op dit punt bijzonder bescheiden te zijn.

'Ik heb natuurlijk mijn invloeden gehad. Ik heb ze zelf altijd uit de jaren zestig en ver daarvoor gehaald. Gene Krupa, Max Roach. Mijn grootste voorbeelden waren echter toch Keith Moon, Brian Bennett van The Shadows, Mitch Mitchell van Jimi Hendrix en natuurlijk John Bonham. Drummers met jazzinvloeden en snelle polsen, daar hield ik van. Maar ook het nodige *showmanship*. De combinatie Moon/Bonham was altijd mijn droom.'

De keuze om als student tandheelkunde professioneel drums te gaan spelen moet toch wel een ingrijpende zijn geweest.

'Ik had al een gitaar voordat ik een drumstel had. Maar het natuurlijke karakter van de drums sprak me toch het meest aan. Ik had er talent voor maar dat is eigenlijk het verhaal bij de meeste drummers. Je kiest er niet voor om drummer te zijn, je bent er eentje. Toen ik op mijn twaalfde begon, vond ik het ook niet nodig om lessen te nemen. Op mijn zestiende ben ik overigens wel zelf les gaan geven.'

Je bent zelf beïnvloed door Bonham en Moon. Denk je dat je zelf ook een grote invloed hebt gehad op drummers die toen net begonnen.

'Ik denk van wel. Maar het rare is dat ik nooit over mijn drummen heb nagedacht. Het ging bij Queen altijd over het liedje. Voor mij was en is de drumpartij gewoon een onderdeel van de *song*. Ik had niet zoiets van: drums, drums, drums maar vooral liedje, liedje, liedje. Drums is slechts een hulpmiddel om het perfecte liedje te krijgen. Dat leer je gaandeweg. De eerste jaren wil je showen, ik ook. Zat ik met van die brede gebaren achter zo'n belachelijk doorzichtig tv-studiodrumstelletje. Maar op het moment dat het met Queen serieus werd, kreeg ik dat besef wel.'

Ian Paice vertelde mij onlangs dat er nog maar een paar drummers in de wereld zijn die je bij de eerste klap al kunt herkennen. Jij bent ook zo'n drummer. De Queen-sound, het opengooien van je hi-hat. Vind je je eigen stijl ook zo kenmerkend?

'Ik heb het idee dat niemand nog echt trots is op het instrument dat hij bespeelt. Ik mis bij veel drummers de werkelijke kennis van hun kit en historische bagage. Ze vertrouwen op de machines in de studio en de clicktrack. Ik heb nooit van mijn leven een Queen-song met een clicktrack ingespeeld. Voor de moderne muziek die wordt gemaakt, hoef je ook niet zo goed te zijn. Kijk, als je in de jaren zeventig bij Deep Purple speelde, moest je wel een *shit hard player* zijn om alles te kunnen bijbenen. Queen, Purple, Pink Floyd, Zeppelin.

We konden allemaal spelen en om alleen maar aan een competitie met de anderen te denken, moest je in de jaren zeventig wel top zijn.

'Maar dat geldt niet alleen voor drummers. Vooral de hedendaagse gitaristen zijn behoorlijk hopeloos. Ze kunnen misschien per ongeluk een paar goede songs schrijven maar ze durven wel gewoon twee uur lang vals te knetteren. Ik zag laatst bij Jools Holland gitarist Jeff Beck spelen. Fantastisch en gevaarlijk raak, op z'n Jeff's. Daarna kwam er zo'n Engels bandje. En niet eentje kon ook maar een noot zuiver spelen. Gewoon een gebrek aan instrumentkennis. Wat moet Jeff wel niet gedacht hebben? Maar ja, misschien ben ik wel een ouwe lul en liggen de prioriteiten nu ergens anders.'

De eerste Queen-lp werd gekenmerkt een wat kartonnen drumgeluid. Pas vanaf Queen II en vooral Sheer heart attack speelde je met van die zware, volle drumklappen. Een sound die je nooit meer bent kwijtgeraakt. Hoe bewust heb je vanaf het begin voor die alles overheersende sound gekozen?

'Ik wist vanaf het begin dat ik een groot open live-geluid wilde hebben maar bij de eerste Queen-opnamen had ik daar nog niet veel over te vertellen. En zeker begin jaren zeventig was het in de rock *fashionable* om zo'n droog, dood geluid te hebben. In die tijd is ook dat foefje met het opengooien van mijn hi-hat ontstaan. Door een fractie na de tel mijn bekkens door te laten resoneren en dan vol dicht te klappen, kreeg ik tenminste een harde backbeat.

Die vond ik nogal zwak, zeker in de studio. Op die manier werden de snaredrumklappen feller van toon. Dat het tot een soort Roger Taylor-trademark is uitgegroeid, verbaast mij echter nog steeds.'

De keuze voor Ludwig lijkt ook een natuurlijke. Klopt dat?

'Al mijn favoriete drummers op Keith Moon na, speelden op Ludwig. Als kind beschouwde ik Ludwig al als een begerenswaardige Rolls Royce. En zeker voor die tijd had Ludwig een ongelooflijke variatie aan trommels. Ik heb in het begin altijd voor die zwarte kit gekozen. Later *maple natural* en ook nog een zilverkleurige set. Op dit moment gebruik ik thuis een DW en voor de grote live-dingen een Sleishman, Australisch. De beste bassdrum die er op deze wereld te koop is, al speel ik ook nog regelmatig op een van mijn Ludwigs.

Even terug op de rol die een drummer als muzikant in de pop- en rockmuziek kan spelen. Jij bent daar wel het schoolvoorbeeld van. Je schreef zelf een aantal grote hits, was samen met Freddie Mercury verantwoordelijk voor de typische Queen-koortjes en ook op je soloalbums speel je alle instrumenten zelf.

'Meestal is het minder doen dan wat je wilt. Ik weet dat het een cliché is, maar het heeft Queen aan heel wat hits geholpen. Neem nu *We will rock you*. Brian kwam met het idee voor de song op de proppen. We wilden er een soort *anthem* van maken met zware drumklappen. Brian zei: Wat is het simpelste wat we kunnen doen om de mensen in te laten haken? We hebben toen de drumtrack gewoon opgenomen door met z'n vieren op een houten vloer te stampen en in de handen te klappen. Het is nu in

Simon Fowler

'We hebben toen de drumtrack gewoon opgenomen door met z'n vieren op een houten vloer te stampen en in de handen te klappen.'

de hele wereld een van de populairste ritmes die er bestaan. Minder is meer. De songs die we met Queen opnamen zaten vaak veel te vol met allerlei dingen. Het kwam er op het einde altijd op neer dat we dingen weghaalden. Ook heel wat drumopnamen. Doordat ik me langzaam ook als componist ontwikkelde, kreeg ik een beter idee wat de rol van het drumwerk in de muziek was. Drummers hebben namelijk toch de neiging om alleen naar zichzelf te luisteren.'

Queen is altijd meester geweest in het spelen van bonte stijlen.

'We hebben echt alles gepakt wat we maar pakken konden. Ongelooflijk eigenlijk voor die tijd. Ik was de jongen die de jazzinvloeden meebracht, Brian de heavy rock en Freddie die melodische en soms zelfs theatrale kant. Neem zo'n nummer als *Bring back that Leroy Brown*. Dat is ragtime. Alles moest precies op de juiste plaats zitten terwijl ik toen al niet van papier las en overigens nooit heb gedaan. Juist daardoor klinkt die track zo vrij.

'Ik vind dat muziekpapier alleen maar in de weg zit. En clicktracks? Die haat ik helemaal. De maat van een song moet onderhuids een beetje schommelen. Dat is nu eenmaal de perceptie van een mens. Ook al is het een dancetrack. Neem nu *Another one bites the dust*. Ingespeeld zonder clicktrack, maar het werkte wel! Ik heb het drumstel nooit technisch en competitief benaderd. Daarom heb ik ook nooit drumclinics gedaan. Stel je voor dat er drummers in het publiek staan die gewoon een stukkie beter zijn. Ha, dat zou wat zijn.'

Wat vind je zelf de beste drumtracks die je met Queen hebt gedaan?

'Ik vond *Staying power* (dancesong van *Hot in space*, red) altijd een uitdaging om live te brengen. Ook aan de drumpartij van *Crazy little things called love* heb ik goede herinneringen. Gewoon akoestisch opgenomen met alleen een bassdrum en een snare. Puur technisch gezien heb ik mijn beste partijen gespeeld op *Innuendo*, een overigens erg onderschat album. Dat is naast *Sheer heart attack* toch mijn favoriete Queen-plaat.'

Wat doe je muzikaal gezien op dit moment?

'Ik heb net een kleine solotour in Engeland gedaan. Weer een beetje gedrumd en gezongen. Echt oefenen doe ik niet meer. Ik speel in mijn eigen repetitieruimte alleen nog een beetje jazz. Dat vind ik op dit moment het leukste om te doen. Luisteren naar muziek doe ik weinig. Alleen nog naar wat expressieve klassieke muziek en Radiohead, vooral het album *The bends*. Oh ja, en de Red Hot Chili Peppers, te gekke drummer trouwens. Dance-acts doen me niks, vooral live is het niet om aan te zien. Ik vind het zelfs een beetje triest.'

Het slotakkoord van het interview blijkt visueel het mooiste te zijn. Na een tweehonderd meter lange wandeling bergop, komen we aan bij de repetitieruimte. Een ruimte waarin ook Queen de laatste jaren regelmatig nieuwe songs doornam. In een grote zaal vol Queen-attributen, staat een basic DW-set. Taylor loopt naar een schuifdeur en trekt hem open: 'Ik heb ze allemaal nog bewaard. De kits, de getekende voorvellen van mijn bassdrum.' Zeker tien Ludwig-kits staan her en der opgestapeld. Historische kits die we nog kennen van de talloze Queen-posters. De voorvellen zijn nog zichtbaar. Het bekende Queen-logo op de kit die Roger tijdens de tour van *A night at the opera* gebruikte. De hoezen van *Jazz* en *News of the world*. Queen- en drummernostalgie in optima forma. Taylor is er zelf ook zichtbaar trots op: 'Als ik deze drumkits zie, denk ik aan de geweldige concerten die we met Queen hebben gedaan.' ■

Roger Taylor op cd

Uiteraard heeft Taylor op alle Queen-albums gespeeld. Inmiddels zijn er 23 officieel uitgebracht, inclusief de verzamelaars, waarvan de laatste (Greatest Hits III) onlangs verscheen. Van The Cross verschenen *Shove it* en *Mad bad and dangerous to know*. Taylor's solo-cd's: *Fun in space* (81), *Strange frontier* (84), *Happiness* (94), en *Electric fire* (98). Daarnaast produceerde Taylor en speelde hij mee op albums van: Elton John, Sigie Sigie Sputnik, Roger Daltrey, Freddie Mercury, Al Stewart, Ian Hunter, Gary Numan, Mel Smith, Shakin' Stevens en Feargal Sharkey.

n de eeuw van: **Roger Taylor (Queen)**

1 Led Zeppelin - IV (John Bonham)

2 Jimi Hendrix - Electric Ladyland (Mitch Mitchell)

3 The Who - Tommy (Keith Moon)